

Fotoğraf: ©Unar Tımol

Elaine Vilar Madruga (Havana, 1989), korku ve lirizmi harmanlayan metinler kaleme alan, günümüz Küba edebiyatının önde gelen seslerinden. Tiyatro ve dramaturji eğitiminin yanı sıra yaratıcı yazarlık eğitmenliği de yapan yazarın, bugüne dek şiir, roman ve tiyatro gibi farklı türlerde yayımlanmış pek çok eseri bulunuyor. İktidar sistemleri, bedenin sınırları ve feminizm üzerine düşünen Madruga, *Sineklerin Tiranlığı* ile 2022'de Cálamo Yılın En İyi Romanı Ödülü'nü kazandı ve bu eseri pek çok dile çevrildi. *El cielo de la selva* (2023) romanıyla 2023'te Nollegiu İspanyolca En İyi Roman ve 2024'te Premios 42 İspanyolca En İyi Eser ödüllerine layık görülen yazarın bu kitabı, Babelia tarafından da yılın en iyi on romanından biri seçildi. Yazarın öne çıkan diğer eserleri arasında *Salomé* (2018) ve *La piel hembra* (2026) yer alıyor.

İrem Genç, İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. İspanya'da çeviri alanında yüksek lisansını tamamladı. Uzun yıllardır İngilizce ve İspanyolcadan çeviriler yapan Genç, Álvaro Enrigue, Layla Martínez, Claudia Piñeiro, Beatriz Serrano gibi önemli yazarlardan, pek çok farklı türde kitabı Türkçeye kazandırdı.

SİNEKLERİN TİRANLIĞI

Elaine Vilar Madruga

Özgün İsmi: La Tiranía de las Moscas

© 2021, Elaine Vilar Madruga

© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 11

İspanyolca Aslından Çeviren: İrem Genç

Editör: Alican Saygı Ortanca

Düzeltili: Tuğçe Nida Gökırmak

Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Ekim 2026, İstanbul

ISBN: 978-625-91066-0-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla MB Agencia Literaria S.L. ile yapılan anlaşmayla alınmıştır. *La tiranía de las moscas* ilk kez Editorial Barrett tarafından İspanyolca olarak yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt

Ana Basın Yayın Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. No: 13/6

Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 446 05 99

Sertifika No: 81860

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Sertifika No: 80569

Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19

Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com

f @ x d v tersinekitap

info@tersinekitap.com

ELAINE VILAR MADRUGA

SİNEKLERİN
TİRANLIĞI

Çeviren: İrem Genç

tersine

*Hayatımın kapılarını açan Carlo'ya.
Ve Cuca Teyzemin anısına, bir fincan kahve ve iki
gardenyayla.*

ÁNGEL: Burada kimse hiçbir şey
bilmiyor. Bu ev darmadağın. Yine kamçıyı
elime almak zorunda kalacağım.

Aire frío, Virgilio Piñera.

CASANDRA

Sinekler bizimle konuşur, tamam mı? Biz bir sinek ülkesinde yaşıyoruz. Etrafımızda uçan sinekler fikirlerin ulusudur, Calia'nın başının üzerinde durmadan vızıldayan bir ulus. Ama o her zamanki gibi aldırış etmez, bütün dikkatini çizdiği file vermiştir. Anatomik açıdan kusursuz olan bu çizim, yalnızca yaz sıcakıyla can sıkıntısının ürünü değildir. Calia başını kaldırmaz. Şişman sineklerden biri alnına konar ve gözenek, tüy ile terden oluşan o yol boyunca gezinir, kanatlarını oynatıp temizler. Sinek her şeyi görmek, fil resmini seyretmek, üzerine sanatsal bir değerlendirme yapmak, eleştirel bir yargıda bulunmak için ne kadar iyi bir yer seçmiş. Mesela sinek; çizimdeki filin, kalın derili hayvanın yalnızca gerçekçi bir tasvirinden ibaret olmadığını, neredeyse canlı denilebilecek kadar kusursuz olduğunu söyleyebilir. Sinek, Calia'nın resmettiği sayfanın üzerine bir anda görünmez bir perde inip inmeyeceğini merak edebilir, acaba bu perde filin nefes almayaya başlayıp somut bir maddeye dönüştüğü mucizevi sürecin kapanışını yapacak mı diye düşünebilir. Sinek, filin devasa gri kütlesinin üzerine konmayı hayal eder. Güzel, gübre kokulu bir kütle.

Sinek, Calia'nın alnının üzerinde bekler.

Âdeta kendi sabrını test eder.

Acaba sinekler de onun çizimlerini rüyalarında görür mü?

Biz görüyoruz.

O yalnızca üç yaşında. Hayır, sineklerden bahsetmiyorum. Onlar kız kardeşimden çok daha küçük.

Kimse Calia'nın ne zaman çizmeye başladığını hatırlamıyor. Bu noktada hepimiz Calia'nın elinde bir fırçayla doğduğunu ve kan, amniyotik sıvı ile mukus tıkaçı karışımıyla ilk suluboya resmini yaptığını düşünüyoruz. Herhalde doğum kanalındaki deneyiminden anatomik açıdan kusursuz bir şaheser ortaya çıkarmıştır. O zamandan beri de hiç durmadı, çizimleri karıncalar gibi çoğalmaya devam etti.

Eserleri, diğer dâhilerin eserleri gibi, saplantıları üzerinden incelenebilir. Calia yalnızca hayvan çizer. Dediğim gibi (belli ki sineklerin de ilgisini çekiyor), burada normalde onun yaşındaki bir çocuktan beklendiği gibi kalın ve dağınık çizgilerden oluşan bir resimden söz etmiyoruz. Burada söz konusu olan şey bir kusursuzluk abidesi. İlk olarak böceklerle başladı. Favorisi karıncalardı. Bir de örümcekler. Son derece karanlık bir dönemdi diyebilirim. Artık hayvan olmaktan çıkıp avın nesnesi haline gelmiş, ölümün pençeleriyle uzak bir özgürlük ihtimali arasında arafta kalmış bir kurbanı parçalara ayırma ânında resmedilen vahşi karıncalar ve örümcekler. Sırada kuşlar vardı. Özellikle serçeler. Bu kararının arkasında yatan nedeni anlamak zor değil. Calia'nın hayatında gördüğü tek kuş, bu ülkenin yokluğu ve sıcaklığıyla kuşatılmış olmalarına rağmen hâlâ uçan cılız serçeler. Kalpleri serçe parmağının ucu kadar küçük olan serçeler, kalp krizi geçirip insanların bahçelerinde ölen serçeler. Sonra Calia maymunlara geçti. Koca kıçlı maymunlar. Damarlı, kırmızı ve mor kıçlı maymunlar. Calia'nın o âna kadar sade olan sayfalarına o kıçlar sayesinde müthiş bir renk geldi.

Nihayet bugüne geldik: Fil evresine. Neyse ki Calia henüz kızgınlık dönemindeki fillerin cinsel organlarının nasıl göründüğünü merak etmeye başlamadı. Daha çok ayaklarına,

yara izlerindeki ve kırıksıklıklarındaki gri tonlarına, hortumlarının üzerindeki minik tüylere odaklanmış durumda.

Calia'nın yeteneğiyle hiçbir sorunum yok, yanlış anlaşılmasın. Resim yapması muhteşem bir şey ama doğrusunu söylemek gerekirse biraz daha kötü çizse fena olmazdı bence. Bu hepimizi rahatlatır, maymun kıçlarına ve örümcek bacaklarına karşı daha sabırlı olmamıza yardımcı olurdu. Hiç değilse popoları ve bacakları daha az gerçekçi çizemez miydi? Çocukların bayıldığı o üzerinde güneş, arkasında dağ olan tipik ev resmini çizseydi mesela. Çizgiler biraz yamuk yumuk olsa, dışarı taşsaydı; öyle ya, bu da küçük kızlarının resim yeteneği olduğunu gösterdiği için herkesin pek hoşuna gider. İşte o zaman harika olurdu.

Amma unutkanım. Hiçbir şüpheye yer vermemek adına en önemli şeyi söylemeyi unuttum.

Anlaşılmadıysa tekrar söyleyeyim: Kız kardeşim üç yaşında, üstelik konuşmuyor, tamam mı? Yani bizimle konuşmak istemiyor. Bunu ilginç bulmuyor. Ağzını oynatmak, havayı dışarı vererek kelimelere dönüştürmek ilgisini çekmiyor, ayrıca Calia ona sıkıcı gelen hiçbir şeyi yapmaz. Bazı konularda kardeşim gerçekten insanda hayranlık uyandırır. Zamanını boşa harcamaz. Ailesiyle bile. Üzerine konup duran sineklerle bile. Calia sabırlıdır, onları kovmaz. Calia, sinekler için ideal bir ülkedir.

Atladığım bir nokta daha var. Amma unutkanım.

Atladığım nokta korku.

En iyisi sırayla anlatayım, tamam mı?

Mesele Calia'nın kusursuz hayvanlar çizmesi değil. Öyle gerçekçi hayvanlar ki bunlar insan neden sayfayı delip geçemediklerini, neden yükseklik, genişlik ve hepsinden önemlisi derinlik kazanmadıklarını, neden maymunların çiftleşmeye başlamadığını, serçelerin serçe parmak ucu büyüklüğündeki kalplerini paramparça edecek bir kalp krizi geçirmediğini,

örümceklerin avlarını bir türlü öldürmediğini, fillerin kuru ot yemeye koyulmadığını merak ediyor.

Mesele kız kardeşimin sessizliği de değil; bizi sineklerden daha önemli ya da entelektüel anlamda daha gelişmiş varlıklar olarak görmeyi reddetmesi de değil. Calia'nın gözünde hepimiz birer böceğiz.

Sanırım sorun tam da burada iyice derinleşiyor.

Bahsettiğim korku, onun bize bahsettiği görünmez varlıklar olma durumuyla ilgili.

Korku, onun gözleriyle ilgili.

Calia bizim efendimiz. Bize, bakışlarını üzerimize çevirecek kadar önem vermeye tenezzül ettiğinde *bir şey* oluyor demektir.

Çok kötü *bir şey*.

İşte o anda Calia mutlu değildir. Bu durum hemen dışarıdan kendini belli etmeye başlar. Kaşını kaşır, gözlerini kırpıştırır, dişlerini gıcırdatır ve terlemesi durur. Sinekler üzerine konmayı bırakır. Eyvah eyvah, sinekler Calia denen ülkenin artık tehlikeli bir yere dönüştüğünün farkına varır. Hani, hayvanlar kaçtığında sen de kaç derler ya, haklıdır. Böcekler vızıldamayı kestiğinde ağzını açma. İşte şimdi sıçtık. Sinekler akıllıdır ve Calia ağzını oynatır, isimlerimizi söylerse vay halimize, kelebek çizmeye başlarsa vay halimize; yalvarırım kelebek çizmesin Tanrım, fil çizmeye, maymunun kıcı çizmeye devam etsin, maymunların azgın kışları ne kadar da güzel, o hiperrealist kışlar ne kadar da güzel ama ne olur Tanrım, kelebek çizmesin. Hepimiz biliyoruz ki bir kelebeğin boş bir sayfada kanat çırpması son derece tehlikelidir.

Calia kelebek çizerse işte o zaman boku yedik.

Şehir efsanesi mi, aile efsane mi bilmiyorum, doğrusu pek de umurumda değil. Tek bildiğim, hepimizin Calia'yı saatli bir bomba gibi gördüğü.

Belki de bu aile kurtarılmayı hak etmiyordur. Annem

kişisel gelişim kitabından fırlamış gibi bir ses tonuyla böyle söylüyor, belki de haksız değil. O kadar da iyi insanlar değiliz, tamam mı? Gerçekten iyi olsaydık sinekler bizim üzerimize değil, başka bir yere konardı. Ama hepimiz –annem, babam, Caleb, Calia ve ben– baştan aşağı sineklerle kaplıyız. Bu ülkenin sıcağı yüzünden, diyor babam ve böyle kendini avutuyor ama aslında kendini kandırdığını hepimiz biliyoruz. Sinekler terimizle besleniyor. Tatlı ter ya da çürüyen et, önemi yok. Gerçeğin de önemi yok.

Her aile kendi içinde farklı ve tuhaftır ama bizimki, işlevsiz aileler olimpiyatında altın madalya almaya hak kazandı.

Bu çok bariz çünkü hasta sinekler gidip Caleb'in üzerine konar. Resmen ölmeye giderler. Sonra da kanatları solmuş mürekkep lekeleri gibi, yere düşerler. Caleb onları yerden toplar. En iyi yaptığı şey budur. Hayvanlar erkek kardeşimin peşine düşer, yakınında olduklarında intihara meyilli hale gelirler. Caleb açık bir mezar gibidir. Bu durum hoşuna gider. Açık bir mezar olmaya bayılır. Caleb'in hayatta bir amacı vardır.

Ben kötülüğün ilk tohumuyum. Yani ilk çocuğum. Sözlerimle kafanızı karıştırmak istemem. En iyisi baştan başlayayım. Birinci tekil şahısla kendi hikâyeni anlatmak zormuş.

Ben her zaman abla değildim.

Caleb ve Calia doğmadan önce yalnızca Casandra'ydım.